

P. Maklári Éva

Eurydiké Orpheus felé szálló gondolatai

Ne fordulj hátra, lassan, de lépkedek,
szívemmel követem lábad nyomát,
köröttem egyhangú, monoton zaj,
árnyakat terel e zord alvilág,

ne fordulj hátra, követlek, untat e
sötét félelem, e végtelen semmi,
virágok illatát akarom, ragyogó nap
fényét, társnőim vidám nevetését,
faágon madarak édes énekét,

ne nézz hátra, pengesd a lantot,
varázsolj szivárványt fejem fölé,
szerelemre vágyom, mint régen egykoron,
érezni ujjaid finom érintését,
mely zenét simogat bőröm köré,

csak ne fordulj hátra, tudd, hogy
követlek, lantod húrjainak rezgése
ritmust terít talpam alá, és sóvárgó
kinyújtott kezeimmel már alig érintem
e nedves, undorító börtön falát,

ne állj meg, nem hazudnak neked az
istenek, Hades népe csodálja dalodat,
már csordogál ereimben a vér, hallom
a távoli szél susogását, karomban
rándul az ölelésre kész mozdulat,

zenélj az erdőről, a zöldellő fákról,
rigó fütytéről és nimfák táncáról,
költészetet adj, s én dalod ritmusára
irányítom lassú, óvatos lépteimet,

P. MAKLÁRI ÉVA (1943) költő, író, a Vörösmarty Társaság alelnöke. Utóbbi kötete: *Sárkányok tánca közt* (2019).

hozzád simulok az erdő hűvösében,
bokrok közt bújócskázunk majd, mint
két gyerek, s ölelésünktől lecsendesülnek
a vihar tépázta irigy tengerek,

csak hidd, hogy legyőzheted
túl korán jött iszonyú végzetem,
ne fordulj hátra, előre nézz mindig,
és megment a haláltól is a szerelem.

Száz év magány

„Ne hívjad az éjszakát,
amely népeket mozdít ki helyükből”
(Jób könyve)

És akkor a lélek szétszakított,
s az égi mezőkre fölrepült
körbeölelni a darabokra szelt tájat,
elúszott folyók vizébe csobbanni,
holdat rajzolni a völgyek fölé,
hol sötétbe borult kertek álmodoztak,
s gyökerüket veszelve könnyeztek a fák.
Mert akkor elvontattak a hegyek is,
béklyóba verettek ősi szavak,
buzgóságuk vesztették a golyák,
s a térben tévelygő gondolatok
száz év óta vándorútjuk róják
az emlékek falai közt, értetlenül.

És már bóbiskolnak az ösvények is,
néha tör fel egy-egy zokogás,
megrázkódnak a kiüresedett házak,
távolban fölzeng egy tárogató hangja,
visaszt adva e reményvesztett nyárnak.